

Peygamber Efendimiz ﷺ'in rahmet derâhı gönlünde dâima;

Hidâyet mahrumlarını ebedî kurtuluşa kavuşturmanın derdi vardı.

Hidâyetle şereflenmiş, fakat henüz takvâ derinliğine erişememiş müslümanları irşâd etme gayreti vardı.

Dertlilerin derdine derman olabilme azmi vardı. Özellikle de ümmetinin garipleri, kimsesizleri, mağdurları, muzdaripleri, hastaları ve yoksullarına kol-kanat germe mes'ûliyeti vardı. Gözü yaşlı masumlar, çaresiz yaşlılar, himâyesiz dullar, sahipsiz yetimler, çile ve ıztıraplar altında inleyen kanadı kırıklara bir tesellî kaynağı olma cehdi vardı.

Zâlimlerin zulümlerine engel olma, mazlumlara imdat etme, hakkı tutup kaldırma dâvâsı vardı.

Düşmanlıkları kardeşliğe dönüştürme, gönüller arasında yıkılmaz muhabbet köprüleri inşâ edebilme gâyesi vardı.

Bir gönül kazanabilme, bir kişiyi daha ebedî felâketten kurtarabilme heyecanı vardı.

